

Огнянъ: Азъ мисля, че и неж ще направятъ вила.

Иванъ: Сега ще чуемъ.

Дѣдо: Когато се завърнѣла вилата и намѣрила всичко въ редъ, тя дала на добрата дѣвойчица едно сандъче, пълно съ орѣхови листа, като ѝ казала да не го отваря прѣди да стигне у дома си.

Дѣцата: навѣрно това не сж листа, а нѣщо друго.

Дѣдо: Тя се опростила съ вилата и тутакъ си нѣщо ж осѣнило. Кога си отворила очитѣ, видѣла се при овцитѣ си и прѣдъ неж стояли сандъчето съ орѣховитѣ листа и кошницата ѝ съ опредѣнитѣ кждѣли. Кога стигнѣла у дома си, отворила сандъчето, и вмѣсто съ орѣхови листа, то било пълно съ жълти жълтици.

Иванъ: Тъкмо това и азъ щѣхъ да кажъ.

Огнянъ: А що ги направила дѣдо?

Дѣдо: Тя дала паритѣ на баща си. А като се научила за всичко подробно мащехата ѝ, много завидѣла, па още на другия день испратила и своята дъщеря, съ овцитѣ на онова сжщо мѣсто, като ѝ расправила какъ да си испустне вретеното въ ямата и прочие, както направила сестра ѝ. Тя отишла и по сжщия редъ се отзовала въ подземиято на вилата. Вилата и неж посрѣщнѣла добрѣ. И неж наредила да измете и да нахрани дѣцата ѝ. Но тя не знаела ни какъ да ги искжде, ни какъ да ги нахрани. Едно отъ дѣцата попарила, на друго изгорила езика, а на третото излѣзли пришки по устата отъ горещата каша. Тѣ се расплакали и съ сълзи на очитѣ дочакали майка си.

Анна: Навѣрно вилата ж е убила на мѣстото ѝ.

Дѣдо: Тя дошла и като видѣла че дѣцата ѝ